

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.874 van 17 juni 2002
in de zaak A. 113.784/IX-3142**

In zake : Guido PEERSMANS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. DE SIMONE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Sint-Jansplein 49, bus 6

tegen :

De Post.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Guido PEERSMANS op 1 februari 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissingen genomen door de postontvanger van Antwerpen 1 "waarbij aan verzoeker werd meegedeeld dat ingevolge het unaniem advies d.d. 28.11.2001 van de Commissie van Beroep de door dhr. DE PRÊTRE opgelegde tuchtmaatregel van afzetting definitief is geworden, en verzoeker vanaf 04.12.2001 uit de dienst wordt verwijderd en afgezet";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE SIMONE, die verschijnt voor verzoeker, en van inspecteur-jurist L. VANHOOREN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur M. LEFEVER;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 10 februari 2001 verschijnt in de krant "De Morgen" een reportage over verzoeker die over zijn problemen met De Post vertelt waarin hem woorden "strafkamp" en "tirannen" in de mond worden gelegd en een uitlating over de zelfmoord van een postman.

1.2. Op 21 mei 2001 verschijnt opnieuw in de krant "De Morgen" een artikel met betrekking tot verzoeker waarin een beschuldiging aan het adres van de verwerende partij van het doen verdwijnen van belangrijke documenten aan verzoeker wordt toegedicht.

1.3. Over die interviews wordt aan verzoeker op 8 mei en op 6 juni 2001 om uitleg gevraagd. Hij wenst evenwel geen verklaringen af te leggen omdat dit "het onderwerp uitmaakt van een strafrechterlijk onderzoek". In zijn antwoord van 13 juni 2001 schrijft hij dat hij niet akkoord is "met enkele van de in (zijn) mond gelegde en door (de verwerende partij) aangehaalde uitspraken".

1.4. Op 25 juli 2001 stelt de onmiddellijke chef van verzoeker voor hem de tuchtstraf van de afzetting op te leggen wegens de volgende feiten :

"De krantenartikelen van 10 februari 2001 en 21 mei 2001 die zijn verschenen in 'De Morgen' waarin u de termen 'strafkamp', 'tirannen', de impliciete verwijzing naar de vermeende schuld van De Post in de zelfmoord van een postman uit Wezembeek-Oppem, de insinuatie dat De Post belangrijke

documenten zou laten verdwijnen en de verwijzing naar een gerucht als zouden uw vervangers er een potje van maken en dat de mensen van 'uw ronde' steen en been klagen, tast niet alleen het vertrouwen van het publiek in De Post aan maar schaadt tevens de belangen van De Post in het algemeen.

Het recht op antwoord dat u zou hebben geëist ten aanzien van 'De Morgen' is nooit verschenen. De Post kan dus geen rekening houden met het feit dat de aangehaalde uitspraken uit hun context zijn getrokken".

1.5. Verzoeker wordt hierover gehoord en op 27 september 2001 beslist de onmiddellijke chef de tuchtstraf van afzetting op te leggen. Verzoeker tekent beroep aan tegen die tuchtstraf.

1.6. Na verzoeker en zijn verdediger te hebben gehoord geeft de commissie van beroep in zijn zitting van 28 november 2001 advies en gaat "unaniem akkoord met de afzetting".

1.7. Bij beslissing van 4 december 2001 van verzoekers onmiddellijke chef wordt verzoeker met ingang van die datum definitief afgezet.

1.8. Op 6 december 2001 wordt de beslissing tot afzetting aan verzoeker betekend.

1.9. Die beslissing luidt als volgt :

"Gelet op artikel 118 § 2, 2e lid van het Administratief Statuut van de Postambtenaren;

Gelet op mijn beslissing van 26 september 2001 waarbij ik aan de heer PEERSMANS G.K.A., eerstaanwezend postman van het kantoor Antwerpen de afzetting opleg omwille van het volgende :

overeenkomstig het Administratief Statuut van de Postambtenaren en onverminderd het recht op vrije meningsuiting, is het de ambtenaar niettemin verboden feiten bekend te maken die de belangen van De Post kunnen schaden. De ambtenaar moet tevens zijn ambt uitoefenen op een loyale en integere wijze onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen. Buiten de uitoefening van zijn ambt, waakt de ambtenaar er over elke handelwijze te vermijden die het vertrouwen van het publiek en van de klanten in het bijzonder zou kunnen aantasten (art. 76, 79 en 80 van het Administratief Statuut). Bovendien staat in de algemene onderrichtingen duidelijk dat op nationaal vlak de enige woordvoerders van De Post de leden van het Directiecomité en de directeur Communicatie zijn. Bovendien hebben de personeelsleden ten aanzien van de pers steeds de plicht van gereserveerdheid en discretie bij het mededelen van inlichtingen. Steeds moeten de belangen van De Post behartigd worden (eerste boekdeel, art. 310, 311 en 312). De krantenartikelen van 10 februari 2001 en 21 mei 2001 die zijn verschenen in 'De Morgen' waarin dhr. PEERSMANS de termen 'strafkamp', en 'tirannen' gebruikt, de impliciete verwijzing naar de vermeende schuld van De Post in de zelfmoord van een postman uit Wezembeek-Oppem, de insinuatie dat De Post belangrijke

documenten zou laten verdwijnen en de verwijzing naar een gerucht als zouden zijn vervangers er een potje van maken en dat de mensen van 'zijn ronde' steen en been klagen, tast niet alleen het vertrouwen van het publiek in De Post aan maar schaaft tevens de belangen van De Post in het algemeen. Het recht op antwoord dat hij zou hebben geëist ten aanzien van 'De Morgen' was op 25 juli 2001 nog niet verschenen. De Post kan dus geen rekening houden met het feit dat de aangehaalde uitspraken uit hun context zijn getrokken;

Overwegende dat betrokkene enkel recht van antwoord heeft geëist bij de krant 'De Morgen' tegen het krantenartikel van 21 mei 2001 nadat de afzettings-procedure tegen hem werd aangevat; rekening houdend met dat feit, de repliek van de journalist in kwestie en het feit dat hij nooit een recht op antwoord heeft geëist tegen het krantenartikel van 10 februari 2001 waarin hij de termen 'strafkamp', en 'tirannen' gebruikt en de impliciete verwijzing naar de vermeende schuld van De Post in de zelfmoord van een postman uit Wezembeek-Oppem, heeft De Post het nodige vertrouwen, wat de absolute basis is voor een goede werking van de dienst, in hem verloren.

Overwegende dat de artikelen 76, 79 en 80 van het Administratief Statuut hier wel degelijk van toepassing zijn aangezien zij de rechten en de plichten van het postpersoneel opsommen namelijk onverminderd het recht op vrije meningsuiting, is het de ambtenaar niettemin verboden feiten bekend te maken die de belangen van De Post zouden kunnen schaden (art. 76, 1ste alinea van het Administratief Statuut). De ambtenaar moet bovendien zijn ambt uitoefenen op een loyale en integere wijze onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen die voor de gegeven opdrachten verantwoordelijk zijn (art. 79 § 1 van het Administratief Statuut). Buiten de uitoefening van zijn ambt, waakt de ambtenaar erover elke handelwijze te vermijden die het vertrouwen in het algemeen en van de klanten in het bijzonder zou kunnen aantasten (art. 80 van het Administratief Statuut);

Overwegende dat de vrijheid van mening en de vrijheid van meningsuiting, gewaarborgd door de Grondwet en door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, niet belet dat het een ambtenaar verboden is afbreuk te doen aan het gezag en de goede naam van zijn collega's en zijn meerderen en aan het vertrouwen dat het publiek moet kunnen hebben in het overheidsbestuur. De plicht tot gereserveerdheid vormt een maatregel die nodig is in een democratische samenleving en die niet in strijd is met de Grondwet noch met het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Door zijn benoeming te aanvaarden en door de eed af te leggen, aanvaardt een ambtenaar de verplichtingen van zijn ambt, waaronder de verplichting om binnen de toelaatbare perken, bepaald door het belang van de dienst en de waardigheid van zijn ambt, te blijven wanneer hij kritiek levert op de overheid;

Overwegende dat onder deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat de bewoordingen in de krantenartikels onnodig grievend zijn voor De Post, dat er niet valt in te zien dat met de inhoud van de artikels enig belang werd gediend en dat daarom wordt geopteerd voor de zwaarste tuchtsanctie namelijk de afzetting van betrokkene;

Overwegende dat De Post alle vertrouwen in betrokkene heeft verloren m.b.t. zijn loyaliteit ten aanzien van De Post, zijn discretie en zijn gereserveerdheid bij het meedelen van inlichtingen; vertrouwen is nochtans de absoluut noodzakelijke basis voor een goede werking van de dienst. Elke verdere samenwerking tussen De Post en dhr. PEERSMANS wordt dan ook definitief onmogelijk geacht;

Gelet op het unaniem advies van de Commissie van Beroep uitgebracht in zijn zitting van 28 november 2001 waarbij deze zich akkoord verklaarde met de opgelegde afzetting om de volgende redenen :

‘Tijdens zijn verhoor op de zitting geeft betrokkene toe dat hij een interview aan een journaliste heeft toegestaan voor het artikel dat op 10 februari 2001 in de

krant 'De Morgen' is verschenen. De Commissie stelt vast dat, alhoewel volgens zijn bewering op de zitting en zijn verklaringen in het dossier, hij niet akkoord ging met de inhoud en de bewoordingen, noch beroeper noch zijn raadsman een recht op antwoord heeft geëist tegen dit artikel. Bovendien levert betrokkene nergens een concreet bewijs dat de journaliste zijn verklaring, afgelegd tijdens het interview, onjuist zou hebben weergegeven. Hiermee rekening houdend is de Commissie er van overtuigd dat, op het ogenblik van het verschijnen van het artikel, betrokkene akkoord ging met de inhoud ervan. De Commissie stelt verder vast dat, zoals uit het dossier blijkt, tegen het artikel dat op 21 mei 2001 is verschenen in dezelfde krant, door toedoen van zijn raadsman zeer laat (op 9 augustus 2001) een recht van antwoord werd geëist en dit nadat betrokkene op 27 juli 2001 ervan in kennis werd gesteld dat een afzettingsprocedure tegen hem werd aangevat. Gelet deze laattijdige reactie is de Commissie van oordeel dat betrokkene op het ogenblik van het verschijnen van dit artikel akkoord ging met de inhoud. Verder is de Commissie de mening toegedaan dat door de inhoud en de bewoordingen van de artikels in kwestie en waaraan betrokkene, vooral wat het artikel van 10 februari 2001 betreft, zijn medewerking heeft verleend, De Post publiekelijk belachelijk werd gemaakt. De Commissie is dan ook van mening dat beroeper, door het verlenen van zijn medewerking, zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op artikelen 76, 1° alinea en 80 van het Administratief Statuut van de Postambtenaren. Door zijn uitlatingen, inzonderheid in de krant van 10 februari 2001 maar ook het artikel in de krant van 21 mei 2001 gelet op het laattijdig gevraagde recht op antwoord, werd het vertrouwen van het publiek in het algemeen en van de klanten in het bijzonder, in De Post ernstig aangetast en derhalve de belangen van De Post geschaad. Gelet zijn verklaringen in de pers en de daardoor toegebrachte schade aan het imago van De Post bij de publieke opinie en haar cliënteel, is de Commissie van oordeel dat terecht alle vertrouwen in dhr. PEERSMANS is verloren zodat een verdere samenwerking onmogelijk is geworden”;

Overwegende dat dit advies ongunstig was voor dhr. PEERSMANS;

Overwegende dat, rekening houdend met het hierboven vermelde ongunstig advies van de Commissie van Beroep, de bestreden beslissing tot afzetting definitief geworden is en dat er derhalve geen nieuwe beslissing moet getroffen worden;

Overwegende dat betrokkene met ingang van 4 december 2001 uit de dienst werd verwijderd,

BESLIST :

Enig artikel : De heer PEERSMANS Guido, Kamiel, Alfons, eerstaanwezend postman, geboren op 7 december 1951, stamnummer 910.757-24 wordt gestraft met de afzetting met ingang van 4 december 2001.

Deze beslissing zal aan betrokkene worden genotificeerd”;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde verzoeker in zijn eerste middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging, van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van het recht op tegenspraak en van de bepalingen van artikel 111, § 3, tweede lid, van het administratief statuut van de postambtenaren; dat hij hierbij uiteenzet dat het advies van de commissie van beroep vermoedelijk is tot stand gekomen na een mogelijke unilaterale en niet tussprekelijke tussenkomst van de ambtenaar belast met de verdediging van het voorstel van De Post omdat die ambtenaar niet aanwezig was in de wachtzaal waar verzoeker en zijn verdediger wachtten tijdens de beraadslaging van de commissie van beroep in haar zitting van 28 november 2001;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het advies van de commissie blijkt dat de procedure correct is verlopen aangezien daarin wordt vermeld dat de verdediger van het voorstel van De Post de beraadslaging niet heeft bijgewoond; dat die ambtenaar, trouwens zoals verzoeker, in een afzonderlijke kamer, een andere dan die waar verzoeker wachtte, het advies van de commissie heeft afgewacht;

2.1.3. Overwegende dat verzoeker zijn vermoeden dat de ambtenaar vertegenwoordiger van De Post zou deelgenomen hebben of aanwezig was bij de deliberatie van de commissie van beroep steunt op het loutere feit dat die ambtenaar niet samen met hem in hetzelfde lokaal gewacht heeft op het advies van de commissie; dat die loutere vaststelling dergelijk vermoeden hoegenaamd niet toelaat; dat het advies van de commissie zelf daarentegen uitdrukkelijk vermeldt dat de ambtenaar-verdediger van het voorstel niet heeft deelgenomen aan de beraadslaging; dat dit advies een authentieke akte is, die geldt tot inschrijving wegens valsheid; dat verzoeker niet doet blijken dat hij een valsheidsprocedure heeft ingesteld of dat die akte, in een geding terzake van valsheid in geschrifte, van valsheid is beticht; dat het middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn omdat er tussen de gewraakte feiten en de uiteindelijke beslissing een periode van meer dan negen maanden ligt; dat, eerste onderdeel, er door de postmeester reeds op 12 februari 2001 werd gereageerd op het persartikel van 10 februari 2001 met een loutere vraag om inlichtingen en dat pas op 8 mei 2001 de zaak terug werd opgerakeld, dat bijgevolg

er geen sprake kan zijn van een vertrouwensbreuk en de opgelegde tuchtstraf dermate zwaar is dat deze enkel kan verantwoord worden vanuit feiten die onmiddellijk na de ontdekking ervan een verdere samenwerking onmogelijk maken wat te dezen niet het geval is; dat, tweede onderdeel, meer dan 9 maanden zijn verlopen tussen het eerste interview en de straf en dat dit onredelijk lang is; dat de verwerende partij de tuchtprocedure niet met de nodige spoed afgehandeld heeft wat blijkt uit het feit dat er tussen sommige stappen meer dan anderhalve maand verloopt;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop antwoordt dat de tuchtprocedure werd ingesteld binnen de termijn van zes maanden die is voorzien in artikel 95 van het administratief statuut van de postambtenaren en dat rekening houdend met de eigen kenmerken van de zaak en meer bepaald met de ernst ervan niet blijkt dat zij onredelijk lang zou getalmd hebben;

2.2.3. Overwegende dat het een beginsel van behoorlijk bestuur is dat een tuchtprocedure moet afgehandeld worden binnen een redelijke termijn; dat dit beginsel precies van toepassing is wanneer de reglementering geen specifieke termijn voorziet binnen dewelke de procedure moet worden afgehandeld; dat de redelijkheid van de termijn voor elk geval afzonderlijk moet beoordeeld worden en dat de Raad van State slechts over een beperkte appreciatiebevoegdheid beschikt en rekening dient te houden met de complexiteit van de zaak en met de houding en het gedrag van de vervolgde ambtenaar zodat alleen een kennelijk onredelijke duur tussen het plegen van de tuchtfeiten of hun vaststelling en het opleggen van de tuchtstraf tot vernietiging zou kunnen leiden; dat te dezen artikel 95, § 3, van het administratief statuut van de postambtenaren erin voorziet dat de tuchtvordering alleen mag slaan op feiten die zich hebben voorgedaan of werden vastgesteld binnen de zes maanden voorafgaand aan de datum van het instellen van de tuchtvordering; dat de voornoemde bepaling betrekking heeft op de verjaringstermijn voor het instellen van een tuchtprocedure zonder de overheid verplichtingen op te leggen op het stuk van de voortgang van de tuchtprocedure; dat het niet is omdat na de vraag om uitleg van de postmeester op 12 februari 2001 de zaak opnieuw voor verzoeker ter sprake komt op 8 mei 2001 dat hierdoor kennelijk onredelijk lang is getalmd; dat nadien gelet op het tweede artikel in de krant op 21 mei 2001 de tuchtprocedure een normale voortgang heeft gehad; dat hierbij rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat de commissie van beroep werd geadieerd zodat de termijn tussen

de aanvang van de tuchtvervolging en de uiteindelijke uitspraak niet als kennelijk onredelijk wordt beschouwd; dat het middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van de bepalingen van artikel 90 van het administratief statuut van de ambtenaren van De Post; dat hij hierbij stelt dat de zwaarte van de tuchtstraf buiten proportie staat tot de ernst van de feiten; dat hij hiervoor verwijst naar de termijn die is verstreken sedert de datum van de feiten, het feit dat hij de betichtingen heeft betwist en de afwezigheid van enige eerdere tuchtstraf in zijn hoofd; dat volgens hem de verwerende partij ook onzorgvuldig is geweest doordat de tuchtprocedure te lang heeft aangesleept en de tuchtstraf niet voorafgegaan is door een verwittiging zoals voorgeschreven door artikel 90 van het voornoemde statuut;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen met betrekking tot dit middel eraan herinnert dat de Raad van State slechts een marginale controle uitoefent op de zwaarte van de straf en dus enkel een kennelijk in wanverhouding tot de feiten staande straf onwettig kan bevinden; dat zij in dat verband er ook op wijst dat de commissie van beroep unaniem met de sanctie akkoord is gegaan en van mening is geweest dat gelet op alle feiten het in redelijkheid niet ondenkbaar is en dus aanvaardbaar dat de tuchtoverheid de samenwerking met verzoeker wenst te beëindigen; dat luidens artikel 90 van het administratief statuut een tuchtstraf in principe wordt voorafgegaan door een verwittiging doch dat dit geen verplichting is en van geval tot geval moet bekeken worden; dat verzoeker ten slotte nadat hem in een eerste maal te kennen was gegeven dat zijn houding in de pers ten aanzien van De Post niet kan worden getolereerd, hij opnieuw meewerkte aan een krantenartikel waarin hij De Post opnieuw in een negatief daglicht stelde;

2.3.3. Overwegende dat reeds werd aangetoond dat de verwerende partij niet onredelijk lang heeft gewacht of getalmd met de voortgang van de tuchtprocedure; dat luidens artikel 90 van het administratief statuut de tuchtstraf “in principe (wordt) voorafgegaan door één verwittiging die door de ambtenaar wordt gevisieerd”; dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de ontstentenis van dergelijke verwittiging niet zou kunnen leiden tot het opleggen van een tuchtstraf; dat voorts de door verzoeker ingeroepen schending van het proportionaliteitsbeginsel geenszins beduidt dat tuchtstraffen in verhouding moeten zijn tot de tuchtfeiten en dat van

schending van dat beginsel slechts sprake kan zijn wanneer het bestuur op evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid; dat, met andere woorden het niet denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende, overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen; dat in tuchtzaken de overheid bij het bepalen van de strafmaat over een bijzonder ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat de Raad van State derhalve enkel een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan beschouwen, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen; dat een tuchtoverheid niet kennelijk onredelijk is om te beslissen dat, als aan een personeelslid ten laste gelegde feiten de vertrouwensrelatie tussen haar en haar werknemer onherstelbaar hebben verbroken en dat door zijn gedrag haar goede naam in het gedrang wordt gebracht, in die gegeven omstandigheden de zwaarste sanctie opgelegd wordt; dat te dezen aan verzoeker een aantal uitlatingen worden toegedicht die in het dagblad “De Morgen” verschijnen op respectievelijk 10 februari 2001 en 21 mei 2001; dat verzoeker met betrekking tot de uitlatingen verschenen op 10 februari 2001 geen recht van antwoord heeft gevraagd omdat, zoals hijzelf verhaalt, “alles te maken (heeft) met het (gekende) gebrek aan journalistiek sérieux van de betrokken journaliste” zodat hij “vreesde dat een recht op antwoord zou gevolgd worden door en naschrift van de betrokken journaliste waarin getracht zou worden verzoeker en daarmee De Post belachelijk te maken”; dat die vrees verzoeker evenwel niet heeft belet om na dit eerste interview opnieuw - ditmaal rond 21 mei 2001 en derhalve nadat hij reeds op 8 mei 2001 geïnterpelleerd was geweest over zijn uitlatingen die verschenen waren op 10 februari 2001 - een gesprek te hebben met dezelfde “betrokken journaliste”; dat de verwerende partij er derhalve terecht mocht van uitgaan dat de uitlatingen zoals verschenen in de pers niet door “betrokken journaliste” in de mond van verzoeker zijn gelegd maar wel degelijk door hem werden uitgesproken; dat het niet onredelijk lijkt dat de verwerende partij als gevolg van die herhaalde uitlatingen de noodzakelijke vertrouwensrelatie tussen haar en haar werknemer als onherstelbaar verbroken heeft beschouwd en elke verdere samenwerking niet meer mogelijk achtte; dat zulks niet alleen de visie is geweest van de verwerende partij doch ook van de commissie van beroep die unaniem van oordeel is geweest dat alle vertrouwen in verzoeker is verloren en “een verdere samenwerking onmogelijk is geworden; dat het derhalve goed denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende, overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen; dat het middel in die gegeven omstandigheden niet als ernstig kan worden beschouwd;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending aanvoert van de artikelen 76, 79 en 80 van het administratief statuut van de postambtenaren; dat hij uiteenzet dat hij zich op geen enkel moment schuldig heeft gemaakt aan een overtreding van die artikelen: dat hij de belangen van De Post niet geschaad heeft en dat hij integendeel in zijn dienstverlening altijd het imago en de belangen van De Post bij het publiek heeft proberen te versterken, dat hij steeds een punt gemaakt heeft van een stipte naleving van de geldende reglementering; dat wat het gewraakte persartikel van 10 februari 2001 betreft hij altijd gesteld heeft dat hij niet achter de bewoordingen stond die de journaliste hem in de mond heeft gelegd; dat de omstandigheid dat hij geen recht op antwoord heeft gevraagd “alles te maken (heeft) met het (gekende) gebrek aan journalistiek sérieux van de betrokken journaliste”; dat hij “(terecht) vreesde dat een recht op antwoord zou gevolgd worden door een naschrift van de betrokken journaliste waarin getracht zou worden verzoeker en daarmee De Post belachelijk te maken; dat die vrees “terecht was, (...) uit het naschrift bij het recht op antwoord” op het artikel van 21 mei 2001; dat het nooit zijn bedoeling is geweest om langs mededelingen aan de pers afbreuk te doen aan de goede naam van zijn collega’s en zijn meerderen en het vertrouwen van het publiek in De Post te schaden; dat zulks kan blijken uit de objectieve en gereserveerde artikels die over verzoekers problemen met De Post in de andere media zijn verschenen; dat “diezelfde reserve bij verzoeker aanwezig was blijkt uit de talrijke vragen tot rechtzetting met betrekking tot de berichtgeving rond de klacht met burgerlijke partijstelling die hij in een onverdachte periode neerlegde tegen De Post”; dat de schade die De Post beweert te hebben geleden nergens wordt “aangetoond, laat staan begroot”;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij tegenwerpt dat de artikelen 76, 79 en 80 van het administratief statuut van de ambtenaren van De Post bepalen dat het postpersoneel geen feiten mag bekendmaken die de belangen van De Post zouden kunnen schaden, dat het zijn ambt op een loyale en integere wijze moet uitoefenen onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen en dat het buiten de uitoefening van zijn ambt elke handelwijze moet vermijden die het vertrouwen van het publiek in het algemeen en van de klanten in het bijzonder kunnen aantasten; dat verzoekers antwoord op de vraag om uitleg over het eerste artikel allesbehalve bevredigend was want niet terzake, dat er ondanks die eerste duidelijke verwittiging een tweede krantenartikel verschijnt waarin hij opnieuw De Post in een slecht daglicht stelt en dat hij, ook daarover ondervraagd, opnieuw een antwoord geeft dat niet verklaart waarom hij op een dergelijke manier De Post aanvalt wetende dat hij

daarmee zijn plicht van discretie en loyaliteit ten aanzien van zijn werkgever niet naleeft; dat hij pas een recht op antwoord geëist heeft nadat de afzettingsprocedure tegen hem was opgestart en dat men zich ook moet afvragen waarom hij een nieuw interview toestaat aan een journaliste die hem woorden in de mond heeft gelegd die hij niet heeft uitgesproken; dat die journaliste trouwens met verbazing kennis heeft genomen van de aantijgingen die verzoeker in zijn recht op antwoord tegen haar uitte;

2.4.3. Overwegende dat artikel 76 van het administratief statuut van de ambtenaren van De Post als volgt luidt :

“Onverminderd de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting, is het de ambtenaar niettemin verboden feiten bekend te maken die de belangen van DE POST zouden kunnen schaden.

Het is hem inzonderheid verboden feiten bekend te maken die betrekking hebben op :

1. de financiële belangen van DE POST;
2. het voorkomen van strafbare feiten;
3. alle voorzieningen en getroffen maatregelen om de postdiensten te beveiligen;
4. het medische geheim;
5. de rechten en de vrijheden van de burger en in het bijzonder het recht op eerbied van het privéleven;
6. de voorbereiding van alle beslissingen.

De bepalingen van de voorgaande alinea's gelden eveneens voor de ambtenaar die zijn ambt heeft neergelegd of tijdelijk niet uitoefent.”;

en artikel 79 :

“§ 1. De ambtenaar oefent op een loyale en integere wijze zijn ambt uit onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen die voor de gegeven opdrachten verantwoordelijk zijn. Hij moet inzonderheid :

- 1° bij de uitoefening van zijn taken, in zijn handelingen en gedragingen, de van kracht zijnde wetten en reglementeringen, de richtlijnen van de overheid waarvan hij afhangt, alsmede de billijkheids- en doelmatigheidsaspecten in acht nemen;
- 2° zijn raadgevingen, adviezen, opties en verslagen formuleren op basis van een precieze, volledige en praktische voorstelling van de feiten;
- 3° zorgvuldig, plichtsbewust en met inachtneming van de richtlijnen van de overheid waarvan hij afhangt, de beslissingen uitvoeren en desbetreffende programma's verwezenlijken.

§ 2. De ambtenaar vervult zijn ambt zonder enige discriminatie tegenover klanten, collega's en alle andere personen waarmee hij in het kader van de uitvoering van zijn taken in contact komt. Hij waakt erover dat hij gegevens van persoonlijke aard, die werden ingezameld bij of over deze personen alleen maar bekend maakt aan hen die bevoegd zijn om er kennis van te nemen.”;

en artikel 80 :

“Buiten de uitoefening van zijn ambt, waakt de ambtenaar erover elke handelwijze te vermijden die het vertrouwen van het publiek in het algemeen en van de klanten in het bijzonder zou kunnen aantasten.

Zelfs buiten zijn ambt, doch in hoofde ervan, mag de ambtenaar rechtstreeks of door een tussenpersoon, geen giften, beloningen of enig voordeel vragen, eisen of aannemen.”;

dat verzoeker in dit middel van oordeel is dat hem onterecht de schending wordt aangewreven van de voornoemde artikelen 76, 79 en 80 van het administratief statuut van de postambtenaren omdat hij op geen enkel moment de belangen van De Post heeft geschaad, zeker niet in de zin van artikel 76, 1° tot 6°, maar integendeel in zijn dienstverlening het imago en de belangen van De Post bij het publiek steeds heeft pogen te versterken en ook steeds een punt heeft gemaakt van de stipte naleving van de reglementering; dat de bestreden beslissing evenwel geen uitstaans heeft met de wijze waarop verzoeker zijn ambt uitoefende doch het alleen heeft over zijn uitlatingen, ten aanzien van een journaliste, die de verwerende partij als instelling denigreren en waarvan verzoeker bezwaarlijk kan ontkennen dat hij dergelijke uitlatingen, die door de verwerende partij als grievend zijn ervaren, heeft gedaan en waarvan zijn vraag om recht tot antwoord op het tweede artikel er slechts gekomen is nadat er tegen hem reeds een tuchtprocedure was opgestart precies omwille van die verklaringen aan de pers; dat het middel derhalve niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel aanvoert dat de bestreden tuchtstraf strijdig is met de bepalingen van artikel 19 van de Grondwet, van artikel 10 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel en van de omzendbrief nr. 404 van 8 december 1994 met betrekking tot het spreekrecht van ambtenaren; dat hij hierbij uiteenzet dat hij gestraft wordt omdat hij contacten heeft gehad met de pers terwijl in het verslag aan de Koning bij het besluit dat het voornoemde artikel 10 invoerde en uit de genoemde omzendbrief blijkt dat het geenszins de bedoeling is dat onoorbare praktijken toegedekt blijven wat één van de redenen is waarom aan de ambtenaren spreekrecht dient te worden gegeven; dat de praktijken die hij aanvecht extrapoleerbaar zijn naar veel andere postbode-uitreikers; dat hij in zijn contacten, die steeds van de media zelf zijn uitgegaan, altijd de nodige discretie en reserve aan de dag heeft gelegd; dat hij gedurende jaren geprobeerd heeft zijn problemen intern op te lossen maar dat het omwille van de obstinate weigering van de verwerende partij om op ook maar een van zijn klachten in te gaan hij verplicht was om zich in rechte te voorzien en dat het slechts op dat moment is dat de media geïnteresseerd geraakten in zijn problemen;

dat hij ten slotte om de verschillende procedures in een zo sereen mogelijke atmosfeer te laten verlopen sedert enige maanden besloten heeft niet meer rechtstreeks met de pers te spreken;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de vrijheid van meningsuiting niet belet dat het een ambtenaar verboden is om afbreuk te doen aan het gezag en de goede naam van zijn collega's, zijn meerderen en aan het vertrouwen dat het publiek moet kunnen hebben in het overheidsbestuur en dat artikel 10 van het voornoemde koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet op haar van toepassing is aangezien De Post een eigen administratief personeelsstatuut heeft;

2.5.3. Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 niet van toepassing zijn op haar personeelsleden; dat dit ook niet het geval is voor de omzendbrief nr. 404 van 8 december 1994; dat die omzendbrief immers stelt dat hij van toepassing is op :

“alle personeelsleden (statutair, stagiair, contractueel) van :

- de besturen en andere diensten van de federale ministeries;
- de instellingen van openbaar nut onderworpen aan het koninklijk besluit van 8 januari 1973 tot vaststelling van het statuut van sommige instellingen van openbaar nut;
- het administratief personeel van de openbare instellingen van de federale overheid die het statuut van het rijkspersoneel toepassen voor de rechten en plichten van de ambtenaren”;

dat de verwerende partij als autonoom overheidsbedrijf onder geen van die categorieën valt; dat ook artikel 3 van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de ambtenaren te dezen niet van toepassing is; dat onder het recht op vrije meningsuiting zoals omschreven in artikel 19 van de Grondwet evenwel ook een spreekrecht voor de ambtenaar valt zodat aan de ambtenaren van de verwerende partij ook een spreekrecht is toegekend; dat dit spreekrecht verzoeker toelaat om vrijuit te spreken en te publiceren zonder daarvoor toestemming te moeten vragen aan zijn hiërarchische meerdere; dat nochtans dat spreekrecht geen afbreuk doet aan de verplichting voor de ambtenaar om tijdens en buiten de uitoefening van zijn ambt elke handelwijze te vermijden die het vertrouwen van de bevolking ten opzichte van de overheidsdienst kan aantasten, zodat het misbruik van het spreekrecht tuchtrechtelijk kan worden bestraft; dat te dezen de verwerende partij in redelijkheid van oordeel kon zijn dat verzoeker door de gewraakte uitlatingen in de pers het vertrouwen van het publiek en in het bijzonder van de klanten in De Post heeft

geschaad en dat dit misbruik aldus een tuchtfeit uitmaakt; dat het middel niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat geen van de aangevoerde middelen ernstig is bevonden; dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien juni 2000 en twee, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.